

Arrest

nr. 186 617 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Nederlandse broer.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 25 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2016 werd ingediend door:

Naam: H.(...)

Voorna(a)m(en): F.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.02.2016 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde dhr. H.(...) J.(...) (RR.(...)), geboren op (...) en van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'.

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring geneesheer dat de referentiepersoon zijn zus nodig heeft, vanwege de gevolgen van een arbeidsongeval, om het huishouden te doen en hem te helpen. Dit document toont echter niet aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.*
- Invaliditeitsverklaring De Voorzorg d.d. 01.02.2016 dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt werd erkend voor de periode 16.03.2013 - 31.03.2016. Verder ook bewijzen van de maandelijkse invaliditeitsuitkering voor de periode 01.02.2015 - 31.01.2016.*
- Geboorteakten van beiden. Hieruit blijkt de verwantschap tussen de referentiepersoon en betrokkene.*
- Verklaring OCMW: geen steun gegeven aan F.(...) H.(...) en J.(...) H.(...). Het is echter niet omdat betrokkenen geen steun ontvangen, dat betrokkene bijgevolg ten laste is van de referentiepersoon. Dit document zegt bijkomend ook niets over de situatie in het land van herkomst of origine.*
- Documenten van beiden hun verwantschap, afgeleverd door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen, d.d. 29.01.2016 en 04.02.2016. Ook hieruit blijkt de verwantschap tussen betrokkene en referentiepersoon.*
- Geregistreerd huurcontract.*
- Verklaringen op eer van derden, bij sommige verklaringen ook een kopie van de identiteitskaart van de derde. Echter, verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.*
- Aankoop van Omnipassen op naam van F. H. dd. 10.10.2014, 27.08.2015, 31.03.2016 en 07.05.2016. Kopieën van de omnipassen van betrokkene. Dit toont niet aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Er werden immers geen bewijzen voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon deze heeft bekostigd. Moest dit alsnog bewezen worden, dan tonen deze aankopen niet aan dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon. Verder blijkt hieruit ook dat betrokkene en referentiepersoon op hetzelfde adres wonen. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder*

hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015). Verder heeft dit ook betrekking op de toestand in België en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

Zoals bovenstaand artikel stelt, dient betrokkene bewijs te leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine OFWEL het bewijs ten laste te zijn geweest in het land van herkomst of origine.

uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. immers, zij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. verder werd er geen enkel document voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. het is wel degelijk redelijk te stellen dat betrokkene en referentiepersoon als broer en zus vroeger deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders. Echter, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van oorsprong of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zelf.

de voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“1.

De **formele motiveringsplicht** vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

De **materiële motiveringsplicht** gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n.:

- de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten),
- de juridische aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten),
- de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste feiten),
- de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

2.

Luidens artikel 47/1, 2° VW. Worden als andere familieleden van een burger van de Unie beschouwd ‘de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of **deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie**’

Krachtens artikel 47/3, § 2 ‘moeten de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere - Voor eensluidend verklaard afschrift - familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.’

Bij het onderzoek van de aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden in het kader van de gezinshereniging in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit dient verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet voldaan zouden zijn – quod non -, een

belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG bepaald namelijk dat:

“In geval van een afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de gehechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG stipuleert, als beperking t.a.v. de ruime bevoegdheid van de overheid, het volgende: “Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins –en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

Elementen die dus tevens verplicht onderzocht dienen te worden door de beslissing nemende overheid zijn o.m. de duur van het verblijf van de betrokkene op het Belgisch grondgebied, de gezondheidstoestand (zowel de aanvrager als de referentiepersoon), gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ondermeer in dat bij het nemen van een beslissing de verwerende partij moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

A. Wat betreft de weigeringsbeslissing

4.

Uit de bestreden beslissing en het gehele administratief dossier blijkt dat er geen enkele belangenafweging werd gemaakt door de verwerende partij. Uit de documenten die werden ingediend door verzoekster blijkt zeer duidelijk dat de referentiepersoon de hulp nodig heeft van haar zus omwille van zijn invaliditeit. Dit blijkt uit de verklaring van de behandelende geneesheer en de invaliditeitsverklaring van “De Voorzorg”.

Omgekeerd heeft verzoekster de materiële steun nodig van haar broer. Verwerende partij heeft echter geen rekening willen houden met de gezondheidssituatie en hulpbehoefte van de referentiepersoon en verzoekster.

Hij verwijst in zijn bestreden beslissing enkel naar de al dan niet ten laste zijn van verzoekster t.a.v. de referentiepersoon in het verleden.

Een aantal door verzoekster bijgebrachte documenten werden dus gewoonweg niet in overweging genomen door de verweerder en schendt daarbij niet enkel de proportionaliteitsbeginsel maar ook de motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij houdt m.n. geen rekening met een belangrijk en relevante elementen in het dossier wat de motiveringsbeginsel schendt.

In casu blijft dat verweerder volledig in gebreke is door niet aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Nederlandse broer.

Verzoekster ontvangt immers als tegenprestatie een onderhoudsgeld van de referentiepersoon en wordt alsook door deze bijgedragen in haar dagdagelijkse kosten.

Verweerder heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover hij niet aangeeft waarom er geen rekening werd gehouden met bepaalde stukken of waarom hij deze niet heeft onderzocht en gemotiveerd.

5.

De formulering in artikel 47/1 Vw “deel uitmaken van het gezin” lijkt soepeler dan de omschrijving in de Burgerschapsrichtlijn die het heeft over “inwonen bij de Unieburger”.¹

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel.²

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip “ten laste” naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.³ Het begrip zou dus op dezelfde manier geïnterpreteerd moeten worden als bij descendentes en ascendentes ten laste.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.⁴

De aangebrachte motieven dragen de beslissing niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is tevens geschonden.

6.

De strenge en ondoorzichtige beoordeling van verwerende partij is temeer ook in strijd met de interpretatiemethode die door het Hof van Justitie in het arrest Jia bevolen werd.

Dat verzoekster reeds langere tijd geleden naar België is vertrokken en zich gevestigd heeft bij haar broer, zodat logischer wijze dan ook geen stortingen meer naar het land van herkomst van verzoekster werden verricht. Verzoekster werd wel degelijk ten laste genomen door haar broer en dit sedert jaren en maakt thans deel uit van het gezin van haar broer.

Verwerende partij betwist overigens ook niet dat verzoekster gedomicilieerd is bij haar broer en aldaar inwoont.

Toch weigert verweerder de aanvraag van verzoekster te aanvaarden stellende dat de aangebracht bewijsstukken niet afdoende zouden zijn en derhalve niet in overweging kunnen worden genomen. Echter stelt verwerende partij niet waarom deze stukken dan 'niet afdoende' zouden zijn.

7.

Dat uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verweerder de onvermogenheid van verzoekster uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwd voor een gezinshereniger terwijl nergens in de wet terug te vinden is dat de te vervoegen persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het andere familielid aan te tonen.

De afhankelijkheid is een feitelijke situatie dat kan worden aangetoond met elk passend middel.

Door te stellen dat het aangebracht stukken niet als relevant aanzien kunnen worden en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd, voegt verweerder een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever dit vermag te doen. Meer nog, verwerende partij voegt ook nog eens een bijkomende voorwaarde aan toe dat verzoekster op een actieve wijze de voorwaarde van het ten laste zijn dient aan te tonen.

8.

Verweerder schendt derhalve artikel 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 Vw. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld: "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (eigen markering, punt 42).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21).

Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen Nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de Nederlandse referentiepersoon en een feitelijke situatie van wederzijdse afhankelijkheid ook effectief bewijst.

Dat dergelijke motivering de bestreden beslissing niet kan schragen.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoekster in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

9.

Het gegeven dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de door verzoekster bijgebrachte stukken ontslaat haar niet van de plicht om in haar beslissing te motiveren omtrent de andere dienstige stukken, temeer het begrip ten laste zijn niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever.

Nergens staat in de vreemdelingenwet bijvoorbeeld te lezen dat het ontbreken van een attest van onvermogen uit het land van herkomst of het niet afdoende aangetoond zijn van "het ten laste zijn" in het land van herkomst of deel uitmakend van het gezin, volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat betrokkene niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wanneer er nog andere bewijsstukken werden aangebracht.

B/ Wat betreft de het bevel om het grondgebied te verlaten

10.

De Raad zal opmerken dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

De bestreden beslissing stelt dat : "aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: Legaal verblijf in België verstreken."

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu. niet gebeurd is.

*Dat de bestreden motivering een **standaard motivering** betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er **geen concrete toetsing** werd gedaan aan de elementen in dit dossier.*

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.”

C/ Besluit

10.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel werden tevens geschonden doordat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met bepaalde relevante elementen in het dossier. Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt naast artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

2.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 18 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse broer. Bij deze aanvraag voegde zij een kopie van haar paspoort, een kopie van het paspoort en de verblijfskaart van haar broer, een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds, een medisch getuigschrift, een verklaring van arbeidsongeschiktheid, een uitkeringsattest, een verklaring van niet-steunverlening van het OCMW, geboorteaktes en documenten betreffende de verwantschap van het Marokkaanse Consulaat-Generaal en een geregistreerde huurovereenkomst. Op 19 mei 2016 vulde verzoekster haar dossier aan met verklaringen van buurtbewoners, de factuur van haar 'Omnipas' van 'De Lijn' en haar 'Omnipas'.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt met betrekking tot de verklaring van de geneesheer van de referentiepersoon dat dit document, waarin wordt bevestigd dat deze laatste de hulp van zijn zus nodig heeft, niet aantoont dat verzoekster ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Betreffende het attest van niet-steunverlening van het OCMW wordt opgemerkt dat het niet is omdat beiden geen steun ontvangen dat verzoekster ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Tevens wordt opgemerkt dat dit document niets zegt over de situatie in het land van herkomst of origine. Met betrekking tot de verklaringen van derden wordt gesteld dat deze niet aanvaard kunnen worden omdat de feitelijkheid en de waarachtigheid niet kan worden nagegaan. De neergelegde 'Omnipassen' tonen volgens de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet aan dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon omdat niet blijkt wie deze heeft betaald. Het loutere gegeven dat verzoekster op hetzelfde adres gedomicilieerd is als de referentiepersoon, zo vervolgt de gemachtigde van de staatssecretaris, heeft niet tot gevolg dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De toestand in België zegt bovendien niets over de situatie in het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in de beslissing naar de wetbepaling, waarin gestipuleerd staat dat *"betrokkene bewijs (dient) te leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine OFWEL het bewijs ten laste te zijn geweest in het land van herkomst of origine"*. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van oorsprong of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zelf, waardoor er een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.9. In haar middel betoogt verzoekster dat een belangenafweging zou worden gemaakt, zoals bedoeld in artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

2.10. De Raad merkt op dat het betoog van verzoekster en de verwijzingen naar de Europese richtlijnen niet dienstig is omdat, enerzijds, haar situatie niet valt onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidens artikel 1 ervan enkel betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de broer van verzoekster een Unieburger is die in beginsel onder de Burgerschapsrichtlijn ressorteert. De bestreden beslissing heeft echter geen uitstaans met artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien deze geen *"besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid"* behelst, zoals bedoeld in het door haar aangehaalde artikel uit de Burgerschapsrichtlijn. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad ten overvloede aan dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan het verblijf, zoals bedoeld in artikel 42bis van de vreemdelingenwet, waarbij in tegenstelling tot bij het nemen van onderhavige beslissing, wél rekening moet worden gehouden met de verblijfsduur, de leeftijd, gezondheidssituatie, gezinssituatie, de economische, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst.

2.11. In het kader van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst verzoekster erop dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat de referentiepersoon de hulp nodig heeft van zijn zus omwille van zijn invaliditeit.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd aangezien uit de beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de documenten die betrekking hebben op de bijstand die verzoekster aan haar broer zou bieden. Er wordt in de beslissing immers verwezen naar de *"(v)erklaring geneesheer dat de referentiepersoon zijn zus nodig heeft, vanwege de gevolgen van een"*

arbeidsongeval, om het huishouden te doen en hem te helpen". Hieromtrent wordt in de beslissing gesteld dat *"(d)it document (...) echter niet aan(toont) dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon"*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er op dit punt sprake zou zijn van een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek. Bijkomend merkt de Raad op dat uit de hierboven geciteerde wetsbepaling van artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet blijkt dat *"de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."* in aanmerking kunnen komen voor een verblijf van meer dan drie maanden, maar de situatie van verzoekster kan hiermee niet worden gelijkgesteld. In verzoeksters geval ik het immers niet zozeer het familielid dat het verblijfsrecht wenst te bekomen, maar de burger van de Unie die persoonlijke verzorging zou behoeven.

2.13. Vervolgens poneert verzoekster dat zij wel degelijk ten laste is van haar broer. Zij beweert dat zij als tegenprestatie een onderhoudsgeld zou bekomen. Verzoekster beweert dat niet met alle stukken rekening zou zijn gehouden, maar zij verzuimt om concreet aan te geven om welke stukken het zou gaan. De bestreden beslissing bevat immers een opsomming van alle neergelegde stukken, waarna het volgende wordt geconcludeerd: *"(U)it het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. immers, zij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. verder werd er geen enkel document voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. het is wel degelijk redelijk te stellen dat betrokkene en referentiepersoon als broer en zus vroeger deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, namelijk dat van hun ouders. Echter, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van oorsprong of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zelf. (D)e voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen"*.

Verzoekster maakt in haar middel niet aannemelijk uit welk van de neergelegde stukken concreet zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster reeds in het land van herkomst materieel ten laste of feitelijk afhankelijk was van haar broer, zoals bedoeld in de door verzoekster in haar middel aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Het gegeven dat verzoekster zich reeds langere tijd geleden in België bij haar broer zou hebben gevestigd en deel zou uitmaken van zijn gezin, doet geen afbreuk aan de wetsbepaling die voorschrijft dat de situatie van het 'ten laste zijn' of het 'deel uitmaken van het gezin' reeds diende te bestaan in het land van herkomst. Zoals verzoekster terecht aangeeft in haar middel betreft dit een feitenkwestie waarbij de vrije bewijsvoering geldt. De verwerende partij voegt echter geen bijkomende voorwaarde toe door te vereisen dat verzoekster *"op een actieve wijze"* dient aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster leidt ook ten onrechte uit de beslissing af dat de onvermogenheid van verzoekster als een dwingende voorwaarde zou worden beschouwd. Het bewijs van onvermogen in het land van herkomst kan echter één van de elementen zijn op basis waarvan de vreemdeling kan aantonen dat hij ten laste is van de burger van de Unie in functie waarvan hij zijn verblijf wenst te bekomen. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat in de beslissing geenszins een kennelijk onredelijke invulling werd gegeven aan de wettelijke voorwaarde uit artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en dat deze in overeenstemming is met de desbetreffende bepalingen uit de Burgerschapsrichtlijn.

2.14. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, beweert verzoekster dat de motieven een standaardmotivering uitmaakt waarbij geen concrete toetsing zou zijn doorgevoerd aan de hand van de elementen van het dossier.

2.15. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

In het bestreden bevel wordt na de vaststelling dat betrokkene niet voldoet "aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging" en dat "(h)et AI van betrokkene dient te worden ingetrokken", waardoor haar "het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen" en dit op grond van "artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2.16. In weerwil van verzoeksters beweringen wordt zowel de juridische als de feitelijke grondslag van het bevel in de beslissing toegelicht, zodat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij beweert dat het bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekster betwist, noch weerlegt de vaststellingen dat haar verblijfstitel (AI) dient te worden ingetrokken waardoor haar legaal verblijf is verstreken en zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN